

Ти още сѣшъ и орешъ земята —
печели ли трудътъ? Или на сѣнка
подъ нѣкое дърво пладнишъ стадата?
Пиши! — Азъ тука работа въвъ банка.

Понѣкога изпълненъ съ гнѣвъ и злоба
или сломенъ отъ нашто болно време,
припомямъ си за моя родъ поробенъ
и пиша нѣкое писмо въ поема.

Пиши и ти — не въ стихове, а въ проза —
за тебъ, за мойтъ седемъ вѣрни братя,
за бедността, за всичко... за тормоза.
Пиши за падналитъ презъ преврата.

Адреса ми е промѣнливъ. Ний тука
така живѣемъ, братко, днесъ за днеска.
Сега довиждане! Добра сполука!
Помни: поета Гундовъ „Бъкстонъ“ 200.